

DEN SOVANDE

JOHAN EHN

ROMAN ROMANUS & SELLING

JOHAN EHN

Den sovande

Roman

ROMANUS
& **SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV JOHAN EHN

Down Under (2017)

Hästpojckarna (2019)

Inte död än (2021)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-45-4
Copyright © Johan Ehn 2024
enligt avtal med Grand Agency
Omslag: Pär Ålander
Tryck: ScandBook, EU 2024

Eden House

Bilen saktade in och stannade, han hörde hur Brian vred om nyckeln och det sövande motorljudet byttes mot en kompakt tystnad. Christian hasade sig upp till halvsittande, tittade yrvaket fram mellan sätena och spanade ut genom vindrutan. Han var ganska säker på att de parkerat på en kaj. En rad av ljusa fläckar dansade över den becksvarta vattenytan framför honom. Han antog att det måste vara månen som skapade effekten och tittade upp mot den öppna himlen, men den var inte framme i kväll. De första stjärnorna hade tittat fram, men de borde inte lysa upp vattnet på det sättet.

”Det är dit vi ska”, sa Brian, och pekade ut i mörkret.

”Dit?” sa Christian förvirrat, öppnade dörren och klev ur bilen. Den svala, fuktiga kvällsluften slog emot honom och han huttrade till. En bekant lukt letade sig in genom näsborrarna.

Rökt fisk?

”Är det en ö?”

”Japp”, sa Brian, och klev ur bilen han med. ”Det som *nästan* syns därute är Saint Peter’s Mount. Och uppe på toppen ligger Eden House.”

Christians ögon vande sig sakta vid mörkret och nu såg han tydligare vad det var chauffören pekade på. På öns högsta

punkt tornade en ståtlig byggnad upp sig, den såg ut som en medeltida borg med tinnar och torn i skarp silhuett mot den grafitgrå himlen.

Christian räckte över ryggsäcken till Brian och följde efter honom ombord på en gammal träbåt. Den såg ut att ha varit en fiskeskuta en gång i tiden och hade namnet målat på en skylt i aktern: *Back to Eden*.

”Du kan komma med mig upp till styrhytten om du vill?”

”Jag stannar nog kvar här”, sa Christian och satte sig på en av dynorna som låg längs med båtens sida. Han flög upp lika snabbt när han upptäckte att den var blöt.

”Daggen”, sa Brian och kände med handen på dynan. ”Någon har uppenbarligen inte gjort sitt jobb ordentligt, de där ska vara undanstuvade på nätterna.”

Chauffören Brian, som nu även tycktes vara kaptenen Brian, rörde sig vant omkring på båten och lossade alla rep som förtöjde den vid bryggan.

”Ska jag hjälpa till med något?” frågade Christian, mest av artighet.

Brian skakade på huvudet och försvann in i båtens innandöme, för att snart dyka upp igen i det inglasade utrymmet högst upp. En stark strålkastare slogs på och lyste upp vattenytan, det brummade till i motorerna och strax därefter började hela däckets vibrera under Christians fötter.

Han gick bort till ryggsäcken och öppnade ett av sidofacken, tog ut en vit medicinburk i plast, öppnade locket och hällde ut tabletterna över relingen, ner i det mörka vattnet.

Han blickade ut över sundet som nu låg synligt mellan dem och ön. Motorljudet förändrades och blev dovare när båten sakta gled bort från kajen.

Överfärden tog bara några minuter. De lade till vid en privat kajplats, gick i land, och sedan följde en brant promenad upp mot toppen av ön. Stigen var inte upplyst, så Christian tog fram sin mobil och tände lampan. Klockan visade 21:45, senare än vad han hade trott. Utandningsluften bildade vita rökpuffar i ljuset från telefonen. Han drog upp dragkedjan hela vägen upp till hakan på sin hoodie, och vände sig om och tittade ner mot vattnet.

”Vore det inte smartare med en bro över hit?” sa Christian.

”Nej, det behövs ingen bro”, sa Brian kort. ”Tidvattnet går så pass lågt.”

Christian förstod inte riktigt vad det innebar, men frågade inte efter en tydligare förklaring.

När de närmade sig målet bekräftades Christians första intryck. Eden House påminde mer om en konungaborg än om ett retreatcenter för en andlig rörelse. Höga stenmurar omgärdade den enorma byggnaden som såg ut att skjuta direkt upp ur klipporna. Väl framme stod de framför en gigantisk dubbelport med kraftiga järnbeslag. Brian gick fram och tryckte på en knapp vid sidan av porten, och efter någon minut hördes steg i gruset på andra sidan. När porten öppnades möttes de av en stilig herre i femtiofem-, sextioårsåldern. Han såg ut att ha klivit rakt ut ur ett avsnitt av *Downton Abbey*. Han bar bruna knästrumpor, knickerbockers, jaktinspirerad jacka, väst och slips, och hade en typisk gubbkeps på huvudet.

”Så trevligt att äntligen ses i verkligheten! Ja, det är jag som är Nigel Miller. Välkommen till Eden House!”, sa mannen och räckte fram handen mot Christian som tog den och hälsade.

”Tack”, sa han och klev in genom porten.

”Följ med mig så ska vi få dig installerad”, sa mr Miller och stegade i väg över borggården. ”Jag antar att du är trött efter resan?”

”Lite”, sa han, men tänkte att han mest bara ville komma ur de kalla, blöta byxorna. ”Men jag vilade en stund i bilen.”

”Han däckade utanför Gloucester och sov så gott som hela vägen hit”, fyllde Brian i.

Mr Miller saktade ner, vände sig mot Christian och sa med ett leende:

”Det gjorde du rätt i. Inte mycket spännande att se på den sträckan ändå.”

Borggården var upplyst av ett antal kraftiga flodljus som satt placerade uppe på muren, tre, fyra våningar ovanför deras huvuden.

”Men innanför de här tjocka murarna finns en hel del historia”, fortsatte mr Miller. ”Redan på femhundratalet efter Kristus var ön en samlingsplats för druider och magiker, borgen är från mitten av 1100-talet men har förstås byggts på genom århundraden. Benedikt munkarna har haft kloster här, den har intagits av krigslystna härskare, varit försvarspostering gentemot den spanska armadan och under två världskrig, men klarat sig förvånansvärt bra från förstörelse. Både ön och borgen i sig har alltid ansetts besitta en viss andlig dragningskraft. I mitten på 1950-talet tog the National Trust över förvaltandet och vi fick den stora äran att börja arrendera här 2007.”

De kom fram till ytterligare en dörr där en kvinna i fyrtioårsåldern kom ut och hälsade honom välkommen. Hon hade ett klotrunt ansikte, tunna läppar, kort mörkblont hår och var klädd i en ljus arbetsrock, som fick Christian att tänka på en vaktmästare, eller en förman på en gammaldags fabrik.

”Vendela har varit min assistent i flera år”, sa mr Miller. ”Utan henne skulle Eden House inte fungera.”

”Det vet jag väl inte, precis”, sa Vendela och log mot mr Miller.

Hon höll en genomskinlig plastlåda med lock i famnen.

”Ja, just det”, sa mr Miller och pekade på lådan. ”För att inte störa andra – eller sig själv för den delen – så lämnar alla adepter ifrån sig mobiltelefoner, kameror, etcetera”, fortsatte han och log mot Christian.

”Jag är ju i och för sig inte adept längre”, sa han.

Vendela tittade frågande på mr Miller, men öppnade ändå locket på lådan och höll fram den mot Christian.

”Det har du rätt i”, sa mr Miller. ”Men för allas trevnad och för att din vistelse hos oss ska bli så bra som möjligt, så ber jag dig ändå följa den uppmaningen.”

Mr Miller visade återigen med handen mot lådan.

”Och har du andra värdesaker, som pengar, pass, nycklar, flyg- eller tågbiljetter, så kan vi ta hand om dem åt dig och låsa in dem i kassaskåpet”, sa Vendela. Det lät som om hon bröt på tyska.

”Jaha”, sa Christian och tänkte att mobilen var ju inget konstigt att de ville ha, men att man skulle lämna från sig allt annat kändes lite märkligt. Han plockade något motvilligt fram sakerna ur ryggsäcken och lade dem i lådan.

Mr Miller tittade på sitt armbandsur.

”Det har blivit ganska sent, men de andra adeptererna blev så nyfikna och glada över att det skulle komma en erfaren adept från Sverige, så vi har gjort i ordning lite te och enkel kvällsmat i matsalen, om du är hungrig?”

Det irriterade honom att mr Miller envisades med att kalla honom *adept*, vilket var vad rörelsen kallade sina medlemmar.

”Visst”, sa han. ”Det låter bra.”

”Men först tar vi en titt på var du ska bo”, sa mr Miller.

Vendela och mr Miller visade honom till hans rum, medan Brian sa adjö och försvann bort längs en lång korridor till någon annan del av den enorma byggnaden.

Rummet var enkelt. Ett rustikt klädsåp, mittemot stod en smal säng och längst in ett skrivbord, framme vid fönstergluggen, med ett galler fäst på utsidan. Badrum med toalett och handfat fanns direkt till höger innanför dörren, medan det gemensamma duschrummet låg ute i korridoren. Han gick fram och tittade ut genom fönstret men ryggade genast tillbaka när han upptäckte hur långt det var ner till vattnet.

”Vi befinner oss längst ute på kanten av klipporna, i östra flygeln”, sa mr Miller och log. ”Bästa utsikten!”

”Ingen mat på rummen”, sa Vendela och lade ifrån sig två handdukar på skrivbordet. ”Smulor och matrester drar lätt till sig myror och möss.”

Christian nickade och ställde ifrån sig rygsäcken på sängen.

Han tyckte om energin som rummet utstrålade. Han fick en känsla av att det välkomnade honom, och tackade tyst inom sig för inbjudan. Det var inrett och utformat för att skapa lugn och för att ge den som bodde där möjlighet till avskild kontemplation. Något han var i stort behov av just nu.

”Ska vi gå ner då?” sa mr Miller och slog ihop handflatorna.

Christian väcktes ur sina funderingar och tittade på honom. Han kände diskret efter med handen. Byxorna var fortfarande fuktiga i rumpan, men han orkade inte säga att han skulle behöva byta.

”Visst”, sa han, men ångrade att han tackat ja. Han hade hellre stannat på sitt rum, lagt sig på sängen i torra kläder och bara njutit av tystnaden.

Han följde efter mr Miller och Vendela ut ur rummet.

De fortsatte korridoren bort i motsatt riktning från där de kommit in. Christian tittade sig omkring och försökte orientera sig. De kom fram till en trappnedgång längst bort i andra änden av korridoren.

”Stenarna är blankslitna och hala från hundratals år av springande upp och ner här, så var försiktig och håll i räcket”, sa mr Miller.

När de närmade sig matsalen hördes skratt och livliga samtal därinifrån, men när mr Miller öppnade dörren och de tre klev in, tystnade alla och riktade sin uppmärksamhet mot dem.

”Hej på er, allihop”, sa mr Miller och vände sig mot de kanske tjugo personerna i rummet. ”Det här är Christian.”

”Hej Christian! Välkommen till paradiset!” ropade någon och alla skrattade.

”Tack så mycket”, sa Christian och såg sig omkring. Det tycktes vara mest unga människor – kanske tio år yngre än han själv, runt nitton, tjugo. Vad han kunde se var de alla män.

”Som jag berättade för er tidigare så är Christian från Sverige, och har studerat vid centret i Stockholm, under flera år”, berättade mr Miller. ”Och han kommer att vara gäst här hos oss ett tag framöver.”

”Det finns en ledig plats här!” ropade en kille vid ett bord en bit in i rummet.

”Christian har rest hela vägen från Cumbria i dag så jag föreslår att vi tar det lite lugnt hans första kväll här på Eden”, sa mr Miller och svepte med blicken över hela gruppen.

Mr Miller visade honom till ett tomt bord vid ena kortväggen.

”Är det någon särskild kurs som pågår just nu?” sa Christian. ”Alla verkar så unga.”

Mr Miller tittade på honom och log.

”Jag ska berätta mer om verksamheten i morgon”, sa han. ”Nu måste du få något i magen.”

”Där borta finns smörgåsar, frukt, ägg och *beans on toast*, så det är bara att ta för sig”, sa Vendela och pekade mot en lucka i väggen.

Han blev inte riktigt klok på om Vendela var lite sur, eller om

det bara var de tunna läpparna med lätt nerdragna mungipor, som fick henne att utstråla ett allmänt missnöje.

”Tack”, sa han och gick dit för att plocka ihop en tallrik.

Medan han rörde sig genom rummet hälsade några av de unga männen på honom med en kort nickning, eller ett *hej* och ett leende. Han lade märke till att flera av dem hade böcker bredvid sig på borden, och att några satt och läste. Vad han såg rörde det sig främst om mästarens bok nummer ett och två – med andra ord ganska grundläggande studier – så förmodligen hade de inte varit adepter särskilt länge.

Han gick tillbaka och slog sig ner vid samma bord som mr Miller och Vendela. Mr Miller satt med nedsänkt huvud över en kopp te. Christian insåg att han egentligen visste väldigt lite om honom. Men eftersom mr Miller verkade vilja njuta av sitt te under tystnad, bestämde han sig för att vänta med frågorna.

Han tittade ut över rummet. Det fanns något obekvämt med att befinna sig bland en massa människor som alla var där för att studera den lära han själv nyligen av sagt sig. Men han påminde sig om att han var där för att ta del av platsens avlägsenhet och stillhet.

För mindre än ett dygn sedan hade han varit osäker på om han ville fortsätta sitt liv. Ett antal telefonsamtal senare hade han blivit upphämtad av Brian, som kört honom hela vägen från Ambleside i norra England, ner hit till Cornwall. På Eden House skulle han få vila upp sig efter de senaste månadernas inre kamp. Beslutet att lämna rörelsen hade inte varit lätt att fatta, men nödvändigt. Sveket hade till slut känts för stort. Efter det hade han sakta börjat bygga upp ett nytt liv och varit övertygad om att hans tid hos Kunskapens Källa var över.

Och nu befann han sig ännu en gång på ett av deras center.

Det här var antagligen ett stort misstag.

Tre år tidigare. Stockholm

De satt på små runda kuddar i en ring på golvet på Kunskapens Källas center, ute i Vårberg, söder om Stockholm. Ringen bestod av ett tiotal personer, där de flesta verkade vara nykomlingar, precis som han själv. De två ledarna, Andrew och Jenny, var ett gift par i trettiofemårsåldern, och de satt också på varsin kudde uppe på en låg scen, framför gruppen. Andrew var brett och hade rödblont lockigt hår och skägg, han pratade väldigt bra svenska men slängde in en hel del engelska ord här och där.

”Först blir det lite *introduction* och efter det kör vi en *guided meditation*.”

Jenny var blond, med håret i hästsvans, och ett klassiskt nordiskt utseende med blå ögon och höga kindben. Både hon och Andrew utstrålade ett självklart lugn och log avslappnat medan de hälsade nykomlingarna extra välkomna, och bad alla att göra en kort presentation av sig själva. Deltagarna bestod av en ordentlig blandning av typer och åldrar. Christian antog att han var yngst i gruppen, medan en vacker kvinna i vitt lockigt hår såg ut att vara äldst, säkert runt åttio. Christian hade så fort han steg in på centret känt att han hade hamnat helt rätt. Det här var exakt vad han letat efter i sin längtan efter att komma vidare. Djupare. Han hade ett intensivt år av både

själsligt och kroppsligt helande bakom sig, men på senaste tiden hade han känt att det var dags för något nytt.

För ett par veckor sedan, när han varit på väg hem från jobbet, träffade han på två personer som stod utanför tunnelbanenedgången vid Odenplan och delade ut broschyrer. En enkel trycksak med tättskriven text och infällda bilder på symboler från flera av de stora världsreligionerna. På första sidan stod det att föreningen Kunskapens Källa var en utbildningsorganisation dedikerad till att *främja studier, förståelse och individuell erfarenhet av sann upplevd kunskap*. De sålde även böcker och Christian hade köpt första delen i en serie på sex volymer, blivit helt uppslukad och läst ut den på två dagar.

”Vi finns över hela världen, men är störst i Kanada och England”, sa Jenny och rättade till sjalen hon hade om axlarna. ”Sverige har haft ett eget center sedan 2001, och jag och Andrew har lett verksamheten i drygt sex år nu.”

När Jenny var klar med presentationen av rörelsen tog Andrew vid och inledde meditationen. Han uppmanade dem alla att sätta sig i en bekväm position, med rak rygg, slutna ögon, och koncentrera sig på hur det kändes på överläppen när man andades in och ut genom näsan. Kunde man kanske uppfatta en viss värme? Kyla? Fukt? Christian hade lite svårt att utföra uppgiften och samtidigt lyssna på Andrews fortsatta instruktioner. Efter ett tag blev mannens röst mer som ett mjukt brummande i bakgrunden.

”Din *focus* kommer att vandra i väg gång på gång, men då kallar du bara tillbaka den till objektet”, sa Andrew. ”*Breathe in ... and breathe out.*”

Christian tappade koncentrationen på andningen och började i stället fundera på om det verkligen hette *din* fokus, eller om det inte var mer korrekt med *ditt* fokus? Men Andrew var

som sagt från England, så det kanske inte var så konstigt om han fick något pronomen fel här och där.

Christian drog ett djupt andetag in genom näsan och flyttade tillbaka *sitt* fokus till överläppen, andades ut och tyckte sig faktiskt kunna uppleva luftströmmens påverkan på huden under näsan i några sekunder, innan han gled i väg igen.

”Hur gick det? Lugnade det ner sig något i huvudet till slut?”

Andrew kom fram till honom efter att meditationsstunden avslutats och ringen hade lösts upp. Christian hade hoppats på att få chansen att prata en stund med honom eller Jenny, och kände hur en blandning av nervositet och spänd förväntan spred sig i kroppen.

”Nja”, sa Christian och lade tillbaka sittkudden i en stor träback som stod i hörnet av rummet. ”Det var väl ganska pratigt där inne. Men jag försökte hela tiden göra som du sa och gå tillbaka till andningen. Jag tror ändå att jag lyckades hålla koncentrationen lite längre för varje gång.”

”*It takes practice*”, sa Andrew. ”Jag brukar tänka att det är som att försöka få tyst på ett gäng tjattrande apor. Och om jag bara slutar ge dem uppmärksamhet så verkar det som om de tappar intresset och lägger sig och sover till slut.”

Bra bild, tänkte Christian och såg att Jenny satt borta på scenkanten och pratade med den vithåriga äldre kvinnan.

”Jag köpte förresten *The Chalice of Knowledge* för ett tag sedan och sträckläste den, typ”, sa Christian.

Andrew höjde på ögonbrynen.

”Du har redan läst ut första boken? Vad tyckte du då?”

”Superintressant. Jag tyckte särskilt om beskrivningen av

hur vi uppmanas att vara kritiska och inte ta något som står i läran för givet.”

”Precis”, sa Andrew och gestikulerade mot ett bord i närheten. ”Har du tid att sitta ner en stund?”

”Ja! Visst! Gärna!” sa Christian och hörde att hans entusiasm var lite väl uppenbar.

Andrew skrattade till, gick fram till bordet och drog ut två stolar.

De pratade en lång stund. Andrew beskrev hur mästare Kathegetes alltid var tydlig med att den som ville förstå läran till fullo måste göra den till sin. Allt måste undersökas grundligt och göras till självupplevd kunskap.

”Det gillar jag”, sa Christian. ”Och jag gillar att det verkar finnas många övningar. Jag tror att jag har letat efter en tydlig praktik. Jag tycker det kan bli lite svårt om det andliga arbetet blir *för* abstrakt och teoretiskt.”

”Här är vi väldigt *practical*”, sa Andrew och log med hela ansiktet.

Han såg bra ut. Påminde faktiskt lite om Michael Fassbender.

”Jag är så glad att du är här, *Christian*, var det, eller hur?” sa Andrew och uttalade hans namn på engelska.

”Ja, precis.”

”Och jag hoppas vi ska få se mer av dig”, sa Andrew och reste sig.

”Helt klart”, sa Christian. Han kunde ha suttit och pratat med Andrew hela kvällen.

”*Great!* Men nu får du ursäkta mig så ska jag gå och *mingle* lite.”

Andrew lade en hand på hans axel och klämde till lätt, innan han gick över till två kvinnor som stod och studerade en inramad bild av en orm som bet sig själv i svansen.

Christian tittade ut över rummet och påmindes om en helt

annan ring av människor han tillbringat en hel del tid med det senaste året. Där hade det också börjat med ett introduktionsmöte. Men det mötet hade han inte deltagit i med lika stor entusiasm. Åtminstone inte till en början. Att han överhuvudtaget hade hamnat där kändes väldigt mycket som en slump.

Drygt ett år tidigare hade Christian och hans dåvarande pojkvän suttit hemma i Christians lägenhet och druckit en hel eftermiddag, och som så ofta hade det resulterat i ett idiotiskt bråk. Christian hade tagit upp att nu när Nico så gott som bodde där fick han gärna börja köpa hem mat, kaffe, tvättmedel, och toapapper. Han betalade ju ingen hyra. De hade egentligen aldrig kommit överens om att Nico skulle flytta in, plötsligt var det bara som om han hade gjort det. Nico hade blivit sur och sagt att han köpte ju för fasen en massa öl och vin så det jämnade väl ut sig. Till slut hade Christian rest sig upp ur soffan.

”Jag orkar inte med det här tjafset, så jag drar ut ett tag.” Han gick till hallen och ryckte åt sig en luvjacka och fick på sig ett par sneakers. ”Och när jag kommer hem skulle jag vilja vara själv. Så jag skulle uppskatta om du kunde sova hemma hos dig i natt, tack!” sa han och smällde igen dörren.

Det var självklart inte bara Nicos fel att den här relationen inte fungerade. Christian förstod mycket väl att han inte var särskilt lätt att leva med. Han var van att ta hand om sig själv och var väl inte den bästa på att släppa in någon som försökte ta sig innanför de absolut yttersta lagren. Då tystnade han och flydde in i sig själv. *Jag mår inte så bra just nu och behöver en paus från oss. Och det har inget med dig att göra. Det är jag som är en asdålig pojkvän, jag vet det, men jag måste göra det här själv.* Och så gjorde han slut, låste in sig i några veckor och tittade på teveserier och drack vin hela nätterna. Tills han kom på att han förhastat sig, och ringde och bad om ursäkt

och bönade och bad att personen skulle komma tillbaka.

Efter en lång promenad hamnade han till slut på ett hak borta på Tjärhovsgatan. Där fick han syn på en kompis som han inte hade sett på ett bra tag. Han visste att Gustaf hade lagt av helt med drickandet sedan ett tag tillbaka. Han övervägde först om han skulle låtsas att han inte sett honom, för helst hade han nog varit för sig själv, men han hade alltid tyckt om Gustaf och slog sig ner i baren bredvid honom och beställde en öl.

Christian tog emot det immiga glaset från bartendern, och sköljde ner bråket med Nico med en rejäl klunk. Den svaltande drycken gjorde genast vad den skulle och allt lugnade ner sig.

”Så du hänger ute på krogen”, sa Christian och sneglade på Gustafs glas. ”Hur funkar det?”

”Cranberry *utan* vodka, nuförtiden”, sa Gustaf, höjde glaset och klinkade det mot kanten på Christians öl.

”Skål för det!” sa Christian och klinkade tillbaka. Han missbedömde kraften och tog i för hårt. Lite öl spillde ut över kanten och ner på disken. Han torkade upp det med mudden på jackan och insåg att han redan fått i sig en hel del tillsammans med Nico.

”Två år, tre månader, elva dagar”, sa Gustaf och blinkade.

Christian var förvånad att det var så pass länge sedan de två hade festat ihop. Det kändes kortare. Han och Gustaf hade hängt i samma gäng till och från ända sedan gymnasiet.

”Wow!” sa han och kände sig lite dum över att han hade skålat för Gustafs nykterhet i starköl. ”Är det inte *lite* jobbigt att befinna sig i den här miljön?”

”Första året höll jag mig helt borta, vilket rekommenderas”, sa Gustaf. ”Men sedan märkte jag att jag faktiskt inte hade några problem med att vara bland andra som drack. Och jag gillar ju att träffa folk.”

”Kanske man skulle testa den banan själv”, sa Christian

och skrattade till. ”Skulle ju spara en hel del pengar om inte annat.”

”Varför inte?” sa Gustaf, helt allvarlig. ”Du kan ju följa med på ett möte någon gång och se vad du tycker.”

”Nja, jag vet inte riktigt om det är min grej”, sa han.

Gustafs problem hade ju varit så uppenbara. Han hade ofta blivit arg och hamnat i bråk och hade till och med pissat ner sig en och annan gång. Där var han ändå inte riktigt själv. Inte ännu.

”Tror du skulle gilla det”, sa Gustaf. ”Och som jag minns det så blev väl du inte heller så himla glad och trevlig när du körde på, eller?”

Christian höjde på ögonbrynen.

”Det vet jag inte om jag håller med om. Jag tycker att jag alltid blir väldigt uppåt och kramig, och skämtar med folk.”

”Ja, du blev ju inte bråkig, som jag”, sa Gustaf och log. ”Jag vet bara att det kom upp ibland att du hade en tendens att gå lite för långt och börja skämta på andras bekostnad. Men, jag vet inte, det kanske var mer förut.”

Christian tog en klunk av sin öl. Plötsligt smakade den inte alls så uppfriskande och välmenande som den gjort för bara en stund sedan.

”Ja, det var ju kul att höra att folk går omkring och tycker att man är ett jävla as”, sa han och la till ett litet skratt när han hörde hur martyrisk han lät.

Gustaf slog ut med händerna.

”Det är det väl ingen som tycker! Sorry, jag kanske inte skulle ha sagt något, men jag minns bara hur jag själv var”, sa Gustaf. ”Och jag vet att jag tänkte att det blev en sådan tydlig vändning med dig, eftersom du alltid var så skön och trevlig *innan* det där glaset som plötsligt verkade locka fram en helt annan person.”

För Christian var det här ny information som faktiskt var

ganska chockerande att höra. Han visste inte om han skulle tacka Gustaf för hans ärlighet, eller be honom dra åt helvete. Han tappade helt lusten att fortsätta samtalet.

”Jag tror jag ska gå nu”, sa han, tog jackan från kroken under disken och reste sig.

”Vänta, Christian! Jag ber verkligen om ursäkt om jag gick på för hårt”, sa Gustaf och sträckte sig efter hans arm. Christian drog den åt sig. ”Och jag menar verkligen vad jag sa. Jag går jättegärna med dig om du skulle vilja kolla in ett möte.”

”Det är lugnt”, sa Christian och gick mot utgången.

”Kul att se dig!” hörde han Gustaf ropa efter honom när han redan var på väg ut genom dörren.

Han ville bara hem nu. Det var sen vårkväll och en kall vind fick honom att huttra till. Han drog upp dragkedjan i jackan hela vägen upp till hakan och tog sikte mot tunnelbanan. Men precis när han skulle gå ner för trapporna, fortsatte han i stället rakt fram, smet runt hörnet, gick in på hotellet och klev fram till baren.

”En stor stark och en Jäger, tack”, sa han och satte sig.

Det obekväma samtalet med Gustaf jagade honom flera veckor efteråt. Gustaf hade messat ett par gånger men han hade inte svarat. Däremot hade en insikt väckts, om än svag, och till sist hade han faktiskt kollat upp hemsidan och en kväll gått i väg på sitt första AA-möte.

När han kom in på gården stod en kille i fyrtioårsåldern och rökte utanför lokalen där mötet skulle hållas. Han såg rätt slitet ut och hade långt stripigt hår, fårat ansikte och nikotingula fingertoppar.

”Japp, då var det dags igen då”, sa han och skrattade till.

Han höll upp dörren och visade med handen att Christian skulle gå före honom.

”Tack”, mumlade Christian och tänkte att om inte killen hade stått där och knappt gett honom något annat val än att kliva in, så var risken stor att han hade vänt och gått därifrån.

Rummet var rymligt, ett konferensrum med hopfällda bord som låg staplade på två vagnar längs med ena långsidan, en mängd enkla stolar placerade i en stor ring, en whiteboard på ena kortväggen och en projektor i taket. Christian höll blicken nere men bedömde att det var ett trettiotal personer i lokalen. Flera av dem stod och pratade med varandra, skrattade och drack kaffe, medan andra redan hade satt sig på de framställda stolarna. Han försåg sig med en kopp, hittade en stol och slog sig ner. Han kände sig obekvämt medveten om varenda liten rörelse, fick för sig att alla stirrade på honom, och insåg att han svettades något kopiöst. Precis när han skulle ta av sig jackan kom han på att just den här grå T-shirten alltid fick jättetydliga svettfläckar. Antagligen för att det var så fullständigt fel, så kände han ett obeskrivligt stort sug efter en stor kall öl. Eller fem.

En medelålders kvinna i gul kavaj och kjol hälsade alla välkomna och som på en signal började alla tala i kör: *Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan, och förstånd att inse skillnaden*. Christian var nära att resa sig upp och springa därifrån.

En runda följde där folk redogjorde för hur många dagar, månader eller år de varit nyktra. Varje gång applåderade de andra i ringen. En man beskrev hur han efter att ha ertappats med att sova på restaurangen där han jobbade, eftersom han hade blivit vräkt från lägenheten, till slut hade fått sparken. Han hade supit ner sig totalt i flera veckor. Det hade hänt förut men den här gången hade han verkligen känt att han hade gett

upp, och tänkt att nu var det kört. Och i dag var det femtiotre dagar sedan han drack. Applåder.

”Tack för att du delar”, sa kvinnan i kavajen och informerade om en dans som skulle gå av stapeln längre fram i höst. Vilka skulle kunna tänka sig att jobba den kvällen?

Christian lät blicken glida ett varv runt ringen. Det här var uppenbart människor med problem på en helt annan nivå än hans. De var alla riktiga alkoholister. Han befann sig inte i samma situation som någon av de här typerna. Han skötte sitt jobb. Han höll sig fräsch. Han var tjugosex år, så att han festade hårt någon gång då och då hörde till, och som tur var verkade han ha bra gener för han återhämtade sig förvånansvärt snabbt. Och med lite hjälp av persilja, stark tandkräm och ett aldrig sinande förråd av minttabletter var det i alla fall ingen som hittills hade sagt något på jobbet.

Om det blir kaffepaus snart, tänkte han, då går jag härifrån.

Men det gjorde han inte. Han satt kvar under hela mötet. Och det var särskilt en kvinnas delning som fick honom att tänka till. Hon berättade att hon hade tömt sin tonårsdotters sparkonto för att få pengar till vin, och hur hon sedan ljugit om det när dottern upptäckt att pengarna var borta.

”Den skam som slog ner över mig när hon tittade mig i ögonen och sa: ’Mamma, jag har aldrig varit så besviken på någon i hela mitt liv’, den önskar jag inte ens min värsta fiende”, sa kvinnan. Även om Christian inte hade upplevt exakt samma sak, så visste han precis vad hon pratade om. Han hade bett sin mamma flera gånger om lån som han aldrig betalade tillbaka. Sagt att kylskåpet gått sönder, att hyran hade höjts, att han behövt gå till tandläkaren – fast han i stället hade druckit upp pengarna.

”Två veckor senare åkte hennes kompisar till Berlin, men

min dotter var tvungen att stanna hemma”, sa kvinnan och tittade ner i golvet.

Han hade tydligen mer gemensamt med de här människorna än han hade trott. Christian pratade inte själv den där första kvällen, men mot slutet av mötet hade han insett att han uppenbarligen var *en sån*, och att han behövde all hjälp han kunde få.

När han kom hem gjorde han klassikern han sett gestaltad så många gånger på film. Flaska efter flaska tömdes på sitt förädliska innehåll, ner i toaletten. Även matlagningsvinet han hittade i kylskåpsdörren.

Nästa dag gjorde han slut med Nico, gick på sitt andra och sitt tredje möte. Han fortsatte sedan att gå dit så gott som dagligen, och efter bara ett par veckor hade den hårda men helt fantastiska Alejandra blivit hans sponsor. Han satte i gång att jobba i stegen och kände att han långsamt började få sitt liv tillbaka. Eller mer korrekt – att han lämnade sitt gamla bakom sig och fick chans på ett nytt.

Han började även ganska snart få tillbaka intresset för det andliga sökande han haft när han var yngre. AA var inte knutet till någon specifik religion, folk från alla trostillhörigheter var välkomna, men redan i det tredje steget nämndes Gud: ”*Beslöt att överlämna vår vilja och våra liv i Guds omsorg*”, men med tillägget: ”*sådan vi uppfattade Honom*”. Man var tydlig med att säga att ordet Gud inte bara stod för endast den kristna versionen, utan även kunde representera en inre kraft, något större än en själv, eller vilken gud man nu valde att tillbe. Det fungerade för Christian – även om han i början hade lite problem med det där avslutande *Honom*. Det tog ett tag innan det gick upp för honom att *hans* inre kraft såklart var den där känslan han haft redan som barn – att han var del av något större.

Eden House

Nästa morgon väcktes Christian av en dovt ljudande gonggong. Utanför fönstret var det fortfarande mörkt, förutom en tunn strimma ljus borta vid horisonten som vittnade om att en ny dag var i antågande. Märklig känsla att inte veta vad klockan var, men också befriande att det första han gjorde när han vaknade inte var att kolla mobilen. Och så länge han inte kunde kolla telefonen fanns det heller ingen anledning att undra om någon hade försökt få tag på honom sedan han lämnade Ambleside. Han tog en av handdukarna och begav sig ut i korridoren för att leta upp duschen.

Det var märkbart tyst på hans våning, och ingen annan besökte duschrummet under hela tiden han var där. Han undrade var de andra gästerna höll hus. Innan de skildes åt i går kväll hade mr Miller instruerat honom att göra sin morgon-toalett direkt efter väckningen och sedan gå tillbaka och vänta på sitt rum. Någon skulle komma och hämta honom.

”Vore ju dumt om du skulle irra omkring och gå vilse i byggnaden din första dag här”, hade mr Miller sagt med ett leende.

Efter kanske en halvtimme hördes steg utanför i korridoren och sedan en skarp knackning på hans dörr. Han reste sig för att gå och öppna, men dörren gled upp innan han hann fram.

Christian hade i går kväll lagt märke till att det inte gick att låsa om sig.

”God morgon, Christian!” sa mr Miller. Christian noterade att han var klädd i vit läkarrock. Han klev in och stängde bakom sig. ”Sovit gott, hoppas jag?”

”Visst, tack, det gick bra”, sa han. ”Jag blev bara lite osäker på om jag hade missat något, men jag hittade ingen att fråga. För det verkar inte bo några andra här i min korridor?”

Mr Miller tog ett steg in i rummet.

”Ah, just det”, sa han och log. ”Jag ber om ursäkt att jag inte har hunnit gå igenom hur allt fungerar här”, fortsatte han. ”Men jag tänkte att du och jag kunde ses och prata lite i dag.”

”Visst”, sa Christian.

Mr Miller gick fram och satte sig på sängen och visade med handen mot skrivbordsstolen att Christian skulle sätta sig.

”Innan våra mejlkonversationer för ett par veckor sedan, när du fortfarande var uppe i Ambleside”, började mr Miller, ”så var jag i kontakt med dina lärare i Sverige.”

”Jaha?” sa Christian.

”Ja, jag känner ju både Andrew och Jenny sedan många år tillbaka, och anser dem vara två mycket utvecklade adepter och utmärkta ledare för det svenska centret.”

”Verkligen”, sköt Christian in, och även om han var rätt trött på dem just nu så sa han: ”Det tycker jag också.”

”Så jag hörde talas om dina framsteg inom astralprojektion”, fortsatte mr Miller. ”Mycket spännande!”

Han tycktes läsa av Christians förbryllade min.

”Ja, när en adept visar på så pass starka förmågor som du har gjort, så är det brukligt att hans eller hennes lärare kontaktar en högre ledare i rörelsen, för att diskutera hur man ska gå vidare i adeptens fortsatta utbildning.”

Christian var fortfarande förvirrad. Från deras tidigare mejlkontakt hade Christian fått en bild av att mr Miller var någon sorts kommunikationsansvarig inom rörelsen.

”Och då undrar väl du varför de tog kontakt med mig?” sa han och log. ”Jo, det ska jag försöka förklara.”

Mr Miller flyttade sig sidledes på sängen och närmade sig Christian. ”På centret i Bristol har jag en tjänst som rörelsens talesperson utåt, men här på Eden House är jag verksamhetsledare och handledande terapeut, kan man säga. Jag arbetade tidigare som läkare inom psykiatri på ett sjukhus i Bristol – alltså innan jag hittade rörelsen. Och genom mitt arbete där kom jag flera gånger i kontakt med unga människor som kämpade med sin sexualitet.”

Christian lyssnade uppmärksamt.

”Många var unga män”, fortsatte mr Miller, ”som ofta genom kontakt med organiserad religion i någon form hade byggt upp ett enormt självhat, eftersom de fått lära sig att homosexualitet var en synd. Flera av dem hade försökt ta sina liv. Jag kände snart att mina kunskaper inom suicidprevention var otillräckliga för just den här gruppen, och att vården hade få alternativ att erbjuda den som ville undersöka mer progressiva lösningar. När jag upptäckte rörelsen”, fortsatte mr Miller, ”och kom i kontakt med mästarens texter om sexualmagi, så var jag helt enkelt tvungen att lägga gängse medicinska teorier rörande människans sexualitet på hyllan. Jag studerade allt som hade med transformation av sexuell energi att göra, allt Kathegetes skrivit om sinnets kraft över våra invanda eller nedärvda svagheter – och för elva år sedan fick jag möjligheten att öppna Eden House.”

Därav alla de unga männen han hade träffat i går kväll, tänkte Christian. Det lät ju i och för sig beundransvärt att Eden House tycktes vara ett center som hjälpte unga homosexuella

människor med självmordstankar, men Christian började känna sig osäker på vad det var som egentligen pågick här.

”Bara så att jag hänger med”, sa han. ”Vad är syftet med den här kursen som de unga killarna går på?”

”Först och främst att ge dem en möjlighet att kunna bearbeta sina upplevelser”, sa mr Miller. ”Många av dem befinner sig just nu i kris. Vissa har lämnat sina familjer, andra har uteslutits från sina tidigare församlingar. De läser de två första av mästarens böcker, sätter sig in i grunderna i läran, och vi har gruppsamtal där de delar med sig av sina erfarenheter.”

Christian undrade hur mycket av hans egen historia mr Miller egentligen kände till. Han hade svårt att sortera alla tankar som överöste honom. Det var många oklarheter som behövde redas ut.

Innan han hann säga något fortsatte mr Miller.

”Jag förstår att det här är förvirrande och att du säkert tycker att jag kunde ha varit tydligare från början med vem jag är och vad Eden House sysslar med, och det håller jag fullständigt med om. Men jag är väldigt glad att du är här nu, och jag hoppas verkligen att vi ska kunna hjälpa dig och att vi tillsammans ska komma fram till vad just *du* behöver. Hur låter det?”

Christian visste inte vad han skulle säga.

”Det låter väl bra”, mumlade han.

Mr Miller tittade på sitt armbandsur. ”Nu har jag ett kort möte, men för att du ska få en ännu bättre bild av vad Eden House är, och för att jag ska få en bättre bild av vad vi kan göra för dig, så vill jag gärna fortsätta det här samtalet och ställa några frågor.”

”Bra”, sa Christian. ”När då? Jag har en del frågor själv.”

”Mycket bra, mycket bra. Då ber jag Vendela att komma och hämta dig om en halvtimme, så tar vi det på mitt kontor. Passar det?”

”Visst”, sa han och nickade.

Mr Miller var redan på väg mot dörren, men stannade upp och vände sig om.

”Du har väl inte fått någon frukost ännu, eller hur?”

”Nej...”, svarade han.

”Bra. Då beställer jag upp lite godsaker till mitt rum tills du kommer”, sa mr Miller och gick mot hallen. ”Då ses vi om ett tag.”

Han öppnade dörren och försvann ut.

Christian lade sig på sängen och stirrade upp i taket. Han följde en spricka i putsen som slingrade sig bort mot fönstergluggen.

Det såg ut som om hans vistelse här skulle bli något annat än han hade förväntat sig. Han undrade om han borde vara mer upprörd än han var över att Jenny och Andrew inte hade sagt något till honom om inriktningen på centrets verksamhet, och att de dessutom uppenbarligen hade skvallrat om hans sexualitet. Han bestämde sig för att vara på sin vakt under sitt och mr Millers kommande frukostmöte.